
De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

69e jaargang nummer 6, 2020

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
Henk Snepvangers + advertentie Praktijk Energiek.....	3
Norbert Groenewegen onderscheiden.....	4
Advertentie BK Ingenieurs	5
Voetlichtflits	6
Alfabetische Kerstwens	8
Advertenties YALP en Herzog Medical	9
Memory Lane: Een kwestie van communiceren.....	10
Advertentie Risk en Sport.....	12
Advertentie Van 10,6 naar 9,58.....	13
Stichting Atletiekerfgoed	14
Voor het voetlicht: Jan Willem Boogman.....	16
Klimaatverandering	22
Advertentie Global Sports Communication	23
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	24
Onze jarigen.....	30
Bijzondere jarige: Sophie Dielissen.....	31
Kerstwens bestuur en redactie.....	32

**Kopij Vriendenband februari 2021
Graag vóór 20 januari 2021
aan de redactie:
Piet Wijker
De Uitkijkklaan 12, 1974 XP IJmuiden
pietwijker@gmail.com
tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316**

Van de voorzitter

Met de kerstdagen in het vooruitzicht ontkomen we er niet aan om een terugblik te wagen op het afgelopen jaar. Een wel heel bijzonder jaar!

We begonnen het jaar opgetogen met een bezoek aan de AA Drink NK Indoor in Apeldoorn en genoten in het vak voor genodigden van mooie, spannende wedstrijden. Als Vrienden voelden we ons onderdeel van de atletiekfamilie, want niet alleen de wedstrijden maar ook de sociale contacten droegen hieraan bij. Een ‘blijvertje’ voor de komende jaren. Natuurlijk hangt hier een prijskaartje aan, maar dat zagen we meer als een ‘uitdaging’ dan als een ‘obstakel’.

Lag het aan de dierenmarkt in Wuhan, het carnaval in het Zuiden, of de wintersport in Oostenrijk? Feit is dat corona in onze samenleving drong en de maatschappij ontwrichtte. Terecht werden in het belang van de volksgezondheid strikte maatregelen genomen, die ook een forse impact hadden op de sport. Sportaccommodaties moesten gesloten worden. Topatleten zagen zich genooddaakt hun programma's in het zicht van deelname aan de Olympische Droom om te gooien. Maar dat gold natuurlijk ook voor atleten die zicht hadden op (inter)nationale kampioenschappen, competities of andere wedstrijden.

We konden nog net de semi-indoorinterland voor de jeugd in Gent (B) meepakken, maar daarmee was het eigenlijk ook wel klaar. Een periode van sportieve maar ook sociale armoede brak hiermee aan. Er ontvouwde zich een lappendeken aan steeds wijzigende maatregelen en protocollen. En onderwijl buitelden wetenschappers, medici, politici en belangenbehartigers in het publieke debat en de dagelijkse talkshows over elkaar heen hoe deze crisis te lijf te gaan.

Zo tegen de zomermaanden gloorde enig licht aan de horizon, waarbij trainingen en wedstrijden, onder strikte voorwaarden en zonder publiek, weer mogelijk waren. Opluchting, maar in het najaar bleek het virus toch weer op te stomen.

Dit alles is ook aan de Vrienden niet voorbijgegaan. Naast het cancelen van alle sportieve activiteiten, betekende het ook een aanslag op de sociale cohesie. De Vriendenband, nieuwsbrieven, mails en telefoontjes konden toch niet opwegen tegen het fysieke contact, waar en wanneer dan ook. Ook de te voeren discussie over de toekomst van onze vereniging stagneerde hiermee enigszins.

Na het tot tweemaal toe cancelen van onze algemene ledenvergadering plus vriendenbijeenkomst, zagen we ons genooddaakt om deze vergadering online te houden. Deze opzet heeft natuurlijk beperkingen, maar vanaf deze plaats alom waardering voor degenen die hieraan hebben bijgedragen en deelgenomen.

De betrokkenheid en verbondenheid die ook hiervan afstraalde geeft ons, als bestuur, in elk geval alle vertrouwen om met elan het nieuwe jaar in te gaan.

Ik wens u allen fijne kerstdagen, een plezierige jaarwisseling en alle goeds voor 2021. Blijf gezond en heb een beetje aandacht voor elkaar!

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,

Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,

E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl.

Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>.

Mocht iemand bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwbrief- aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen.

Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden, als ook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Mededeling:

- Wij danken iedereen voor de bereidwilligheid om de ALV dit jaar toch door te laten gaan, hoewel dit wel online moest gebeuren.
- Wij staan aan het begin van een indoorseizoen, maar weten pas op het laatste moment of en welke wedstrijden doorgang kunnen vinden. En dan nog zal dit waarschijnlijk zonder publiek zijn. Maar de atleten kunnen hopelijk wel tegen elkaar uitkomen en dat is het belangrijkste. Mede gezien de aanloop naar de Olympische Spelen.
- Begin januari zullen wij ook de datum en locatie van de volgende ALV in het voorjaar bekend maken. Het is wel de bedoeling om dit gecombineerd te houden met de Vriendenbijeenkomst.
- Helaas is nog niets bekend over een Vrienden Trefpunt tijdens de NK Senioren indoor. Zodra we meer weten laten we dat weten middels een Nieuwsflits op de mail.

Wijziging

- Marcel Klarenbeek heeft nieuw adres per 26 oktober a.s.: Burg. Grothestraat 9B, 3761 CJ Soest.

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- Half augustus werd bij Yvonne van Dorp via een bevolkingsonderzoek borstkanker vastgesteld. Inmiddels is zij geopereerd en heeft zij op 10 november haar laatste bestraling gehad. De Leidse is vol vertrouwen dat hiermee de ziekte is bedwongen. Wij wensen Yvonne alle sterkte toe bij haar verdere herstel.

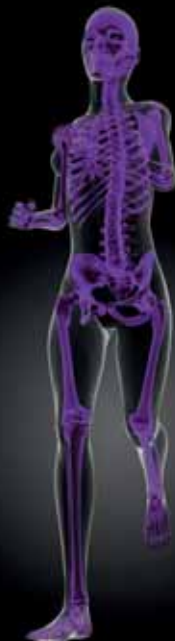
Henk Snepvangers

Een tijdje geleden vernamen we dat Henk Snepvangers (van 27-2-39) ziek was. Hoog tijd dus om met de middenafstandsloper van weleer contact op te nemen om naar zijn toestand te informeren. Gelukkig werd het een opgewekt en optimistisch gesprek. Intussen, na bestraling en met medicijnen behandeld, is Henk weer zo ver dat er sprake is van kwaliteit van leven. Hij geniet van sportieve inspanningen, kijkt terug op een geweldige atletiecarrière, en is up to date met het heden. Ook de toekomst ziet hij met vertrouwen tegemoet. In onze actieve atletiektijd was Henk in de ploeg van Zuid regelmatig gelegenheidscoach van de 4 x 100 meter estafette. Met Ad de Jong, Wim Blom, Ad van Boekel en ondergetekende werden mooie zeges geboekt in de Coup. Ik wens deze geweldige atleet nog een mooie tijd. Voor een leuke herinnering is Henk altijd in, zijn telefoonnummer en e-mailadres staan in de ledenlijst.

Cvdm

Henk sleurt aan de kop. (foto Theo van de Rakt)

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

VEGETARISCH EN ERGONOMISCH
ENERGIEK

Member Federation Award 2020 voor Norbert Groenewegen

“Hé, waarom zetten jullie die tafel op de baan? Dat kan niet! Hij moet weg!” Aldus de voorzitter van het organisatiecomité van de Gouden Spike tijdens de uitgestelde versie van dit jaar.

Norbert Groenewegen zorgt al sinds 2012 met zijn team ervoor dat de Gouden Spike tot in de puntjes wordt voorbereid en geeft het op de dag zelf over aan allen die voor de uitvoering moeten zorgen. Maar dat hij ook dan ‘alles’ ziet, blijkt wel uit de eerste regel. Die tafel was nodig om de Member Federation Award van European Athletics er op uit te stellen, waarna de penningmeester van het Uniebestuur, Cees Goosen, de microfoon kreeg om te vertellen wie die fantastische onderscheiding ten deel viel.

Norbert Groenewegen, blij verrast met zijn bijzondere onderscheiding.
(foto Erik van Leeuwen)

Norbert, natuurlijk! Voor zijn fantastische werk in het Leidse, voor de manier waarop hij in 2016 de WPA-onderdelen bij het Europees kampioenschap integreerde, en voor nog veel meer verdiensten gedurende zijn lange loopbaan in de Atletiekunie.

Op de foto een blij verraste Norbert, die bij het bedanken voor de onderscheiding ook alle mensen preef die het allemaal mee helpen mogelijk maken. Want als Vriend van de Atletiek weet hij heel goed hoe belangrijk het is, deze te vriend te houden!

Hugo Tijmsmans

**De beste prestatie
onder alle
omstandigheden.**

bkingenieurs.nl

Voetlichtflits

In Vriendenband nr. 5 werd Ineke Bensen in het Voetlichtartikel door mij getypeerd als een kampioenenmaker zonder weerga, een trainer met een uniek track record op hordengebied. Niemand in ons land kan bogen op zo'n aaneengesloten reeks van nationale successen in één discipline als deze Haarlemse.

Toch is dit maar één kant van Bensen. Want op de vraag waarop zij, terugkijkend op haar carrière in de atletiek het meest trots is, komt ze met een verrassende reactie: “Op een atleet die zo stijf als een bokkum was, geen aanleg had en die ik in de meerkamp liet hordelopen. Met als resultaat dat hij een goede meerkamp draaide. En misschien is dat niet echt helemaal eerlijk, want ik ben natuurlijk ook op Robin trots..., dat we een medaille haalden. En ik ben ook trots geweest op Rosina en op Greg en op Marcel, hoor.

Ineke Bensen

Maar ik kan niet zeggen dat ik op één ding trots ben. Ik heb nog een goeie les geleerd in het leven. Dat was helemaal aan het begin. Elke coach zou eigenlijk zoiets moeten meenemen. Ik had twee meerkampsters, de een kon goed hoogspringen en de ander goed kogelstoten. Het waren twee verschillende meisjes; de een was een wat robuuster type en de ander een frêle typetje. Om dat meisje dat zo plomp was, te leren wat lichtvoetiger te worden, zei ik: *we*

gaan nu hoogspringen, ik draai mijn rug naar jullie toe, jullie springen om beurten en ik zeg wie d'r springt. Nou ja, dat was elke keer goed. Ook als er eentje stiekem twee keer achter elkaar sprong. En ik zei: waarom denk je dat ik dat nou weet? Dat hoor ik dus (Ineke maakt afwisselend stamp- en trippelgeluiden - PW). Dat was voor hun een les om te zeggen: hoe loop ik aan?

Bij het kogelstoten deden we dat andersom. Want die ene, die hoogspringster, deed het aanglijden steeds verkeerd, met die kont naar achteren. Toen hebben we gezegd: *wenemen gewoon een foto van jullie beiden zonder hoofd en dan vragen wij: wie is dit en wie is dat?* En dan zag je die ene gewoon recht aanglijden en die ander met die kont. Toen werd diegene die zo slecht kon kogelstoten ziek, een hersenschudding of zo. Die foto van haar, met die rare kont en die van die ander hebben we bij d'r in de slaapkamer opgehangen. En zij moest dus liggen, of het in ieder geval rustiger aandoen. En ze komt na zoveel weken terug en ze glijdt aan, zonder die rare kont! Zonder... dan heb je niks gedaan, niks geoefend, niks getraind! Kijk, en dat zijn de leuke dingen natuurlijk. Als je nou over mijzelf wil praten, dan is dat wel mijn fantasie. Daarom vind ik het ook zo leuk om training te geven, om van die gekke dingen te doen.”

Hoe je het echter wendt of keert, haar decennialange inzet als trainer van een hele reeks hordelopers zal, naast de talloze nationale titels, altijd verbonden blijven aan de internationale successen die deze atleten behaalden. Zoals de gouden plak die Robin Korving in 1993 veroverde op de EK U20, de derde Nederlandse na Mieke van Doorn in 1970 en Olga Comandeur in 1975. Of de bronzen medaille van alweer Robin Korving op de EK van 1998, 60 jaar nadat Jan Brassier hem daarin op de 110 m horden was voorgegaan. Of de EK-indoor medailles van Gregory Sedoc (eenmaal goud en eenmaal zilver) en Marcel van der Westen (eenmaal zilver) op de 60 m horden.

Met Robin Korving beleefde zij ook haar grootste teleurstelling. Dat was in 2000, op de Olympische Spelen in Sydney, toen hij tijdens de warming-up zijn kniepees afscheurde, minder dan tien minuten voor de start. Ineke: “Iemand tot in de callroom brengen, daar dan zitten en dat hij dan niet verschijnt. Ik ben veel gewend van Robin, maar dat...ja, dat sloeg wel alles, natuurlijk.”

De deurmat in huize Bonsen, gesneden uit het vroegere kunststof van het Olympisch Stadion.

(foto's beschikbaar gesteld door Ineke Bonsen)

Laat anderen het stokje nu maar overnemen. Maar goed, bij haar weet je nooit hoe het zal lopen. Mocht het zover komen, dan ligt in elk geval de deurmat, een uit de vorige topplaat van het Olympisch Stadion gesneden stukje kunststof met een 110 m horden-markering, uitnodigend klaar.

Ineke Bonsen vindt het jammer dat het hordelopen op de korte hordenummers bij de mannen in ons land weer een beetje aan het wegzakken is. Het liefst zou zij, als ze het kon opbrengen, alle betrokkenen weer eens bij zich thuis bij elkaar halen, zoals zij dat vroeger deed. “Dat heeft niks met geld te maken. In mijn tijd, toen we geen geld hadden, gingen we hier met alle trainers rond de tafel zitten. Dan bleven er twee boven slapen, eentje ging in het Van der Valk liggen en eentje bij de burens aan de overkant. We haalden chinees en zaten de hele avond over de horden te praten, over wat we gingen doen. Soms denk ik: ga ik daar nog aan beginnen?” Echtgenoot Theo interrumpeert: “Marjan (Marjan Olyslager – PW) heeft het pas weer aan je gevraagd.” Ineke: “Nou, dat vind ik het erge! Wat zou je dan willen? Dat ik nog de energie had om dat te gaan doen?”

Je zou denken: Ineke Bonsen heeft haar sporen nu toch wel dubbel en dwars verdient.

Piet Wijker

ALFABETISCHE KERSTWENS

Atletiek
beoefenen:
chagrijn
dat
elders niet
failliet
gaat
haarfijn
in 't
jubelende,
krachtige,
lenige,
machtige
NEC PLUS ULTRA (het onovertroffene, het beste)
omzetten.

PRETTIGE FEEESTDAGEN!

Quand à moi, een
raad:
sta eens stil bij het bovenstaande
tijdens
uw
vredige
wensdromen op
X-mas.

IJlings genoteerd door uw
zagsman Hugo Tijsmans

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons **fitter**, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor **65-plussers**.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland **advies en ondersteuning**.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T. 0547-289 410 · E. info@yalp.nl

**Ouderen
inbeweging**

samen op een Olga Commandeur Plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

YALP | Nieuwinkampmaten 12 | 7472 DE Goor | T. 0547 289 410 | F. 0547 289 411
info@yalp.nl | www.yalp.nl | Twitter: @YalpLetsPlay

herzog
sport compression prevention & recovery

Plezierig sporten

Hardlopen is goed voor lichaam en geest maar dan liefst zonder vervelende pijnntjes. Of je nu loopt om fit te blijven of prestaties te leveren, met de PRO Sport Compressiekousen van Herzog blijft hardlopen leuk!

Uit onderzoek blijkt dat

76% van de Herzog-gebruikers minder last heeft van blessures, sneller herstelt en meer plezier in het sporten ervaart.

Voordelen van de PRO Sport Compressiekousen

- ✔ Effectief door relatief hoge compressie en afnemend drukprofiel
- ✔ 6 meetpunten verzekeren de voor **jou** optimale pasvorm
- ✔ Die combinatie staat garant voor een doeltreffende werking!

HERZOGMEDICAL.COM

MEMORY LANE: Een kwestie van communiceren

In 1972 vonden de Olympische Spelen in München plaats. In zijn voorbeschouwing van wat als de ‘Greatest show on earth’ werd aangekondigd, sprak AW-redacteur Nic. Lemmens zijn bedenkingen uit: “De Spelen van München – alle beloften ten spijt – zijn grootser en machtiger van opzet dan de vorigen. Gigantische bedragen zijn er tegenaan gegooid om deze Spelen tot een succes te maken en de allernieuwste wonderen der techniek zijn aangewend. Deze Olympische Spelen zijn voor West-Duitsland tot een grote prestige-zaak uitgegroeid”, zo stelde hij. De Spelen hadden zich in de loop der tijd ontwikkeld tot een prestigeslag tussen machtige staten en waren weggeleden van de oorspronkelijke doelstelling dat het om een verbroedering van alle volken zou moeten gaan. “Intussen dreigen wij nog verder af te zakken in de richting van een radicale strijd tussen blank, zwart, geel, bruin en andere kleuren van de regenboog”, aldus Lemmens. Had hij een vooruitziende blik op wat er in München te gebeuren stond?

Wilma van Gool (links) aan de start van haar kwartfinale op de 100 m tijdens de Olympische Spelen van 1972 in München. (bron: Facebook)

OS '72

Overigens wees op 26 augustus 1972, de dag van de openingsceremonie, nog niets in de richting van het drama dat op 5 september te gebeuren stond. De zeer hoog gestelde verwachtingen van de AW-verslaggevers Nic Lemmens en Bart Kappenburg werden in elk geval overtroffen. Het immense stadion waarvoor werd gevreesd, bleek in het echt een gezellige kuip, “waaraan het zoveel besproken uit glasvezel opgetrokken dak een

architectonisch volmaakte vormgeving had gegeven. Een en ander werd nog opgefleurd door het groen van de grasmat, het roestbruin van de Recortan-baan en de kleuren van de tienduizenden in zomerdracht gestoken toeschouwers onder een helblauwe hemel.”

Het voorbeeldige sportfeest dat zich in de dagen die volgden ontwikkelde, werd echter ruw verstoord toen op 5 september Palestijnse guerrillastrijders het Israëliëse onderkomen in het olympisch dorp binnenvielen. Twee Israëliërs werden door hen gedood en negen gegijzeld. Die kwamen later bij een mislukte bevrijdingsoperatie op het vliegveld alsnog om het leven, toen een van de kidnapers een handgranaat in de

helikopter gooide waarin de gijzelaars zaten. De wereld reageerde verbijsterd en geschokt op deze lafhartige terreurdaad. Na zo'n drama kon je toch niet doorgaan met deze Spelen, was de opinie van velen. Maar na alle sportieve activiteiten een dag te hebben stilgelegd en in plaats daarvan een herdenkingsdienst in het Olympisch Stadion te hebben gehouden, dacht het IOC daar toch anders over. 'The Games must go on' was het motto van IOC-voorzitter Avery Brundage en op 7 september werd het sportieve programma hervat.

Onder de deelnemers die het niet konden opbrengen om door te gaan alsof er niets was gebeurd, behoorde Wilma van Gool. Samen met een vijftal andere Nederlandse deelnemers koos ze ervoor om huiswaarts te keren. En dat terwijl ze toch echt wel wat te verliezen had. Want na op de 100 m in de kwartfinale te zijn gestrand, had zij zich op de 200 m met 23,22 sec. op degelijke wijze voor de halve finale geplaatst. Een finaleplaats leek haalbaar. Het interesseerde haar echter totaal niet meer. "Ik was echt verbaasd dat de Spelen doorgingen", vertelde zij jaren later aan Monne Reitsma, die haar in 1996 interviewde voor de AW. Ik kon mezelf niet indenken dat ik lekker zou inlopen om vervolgens in het startblok te gaan zitten voor de halve finale."

Na München nam Wilma van Gool gas terug. Wellicht was die gedachte al voor de Spelen bij de nog geen jaar eerder met Paul van Gool in het huwelijk getreden atlete opgekomen. Maar haar beslissing zal ongetwijfeld zijn versterkt door de dramatische gebeurtenissen in de Beierse hoofdstad. Deelname aan grote internationale evenementen was niet langer een expliciet doel, helemaal stoppen echter ook niet.

EK indoor '73

Die winter was Wilma van Gool er tijdens de indoorwedstrijden in elk geval weer gewoon bij. Op de nationale indoorkampioenschappen liep zij soeverein naar de derde gouden plak op de 60 m in haar carrière. En haar tijden (enkele malen 7,4 en zelfs eenmaal 7,2) lagen ruimschoots binnen de kwalificatie-eis van 7,5 s voor deelname aan de EK indoor in Rotterdam. Ze werd door de KNAU dan ook prompt voor dit toernooi ingeschreven. Waar zij zich vervolgens dus voor terugtrok. "Wilma van Gool bedankt voor Rotterdam", "Ook Trudy Ruth start niet", "Matige belangstelling voor Europese Indoorkampioenschappen", "Borsov komt niet", tja, met dergelijke krantenkoppen trok je natuurlijk geen publiek naar de Ahoy, constateerde de AW-redactie wat zuur.

Ik had dat EK indoor-weekend in Rotterdam de opdracht gekregen om voor de AW impressies op te doen. Toen ik op zaterdag 10 maart 1973 Wilma van Gool op de toeschouwertribune ontwaarde, greep ik dus de kans aan om haar te vragen naar haar reactie op de kritische opmerkingen die over haar niet deelname waren gemaakt. Wilma reageerde als volgt: "Ik begrijp niet waarom iedereen zich er zo vreselijk druk over maakt. Dat is toch helemaal een kwestie waar ik over te beslissen heb! Trouwens, vorig jaar na München heb ik direkt gezegd dat ik het wat rustiger aan zou gaan doen. Ik train nu dan

ook de helft van wat ik normaal deed. Eerlijk gezegd verbaast het mij dat het nog zo goed gaat. Maar het is helemaal niet meer de bedoeling geweest dat ik nog aan dergelijke evenementen mee zou doen. Ik ben ook bezig met Engels, waarin ik binnenkort examen moet doen. Dat vergt een heleboel studie en dan kan zoveel trainen er niet meer bij. En daarom ben ik ook niet van plan om me voor zulke grote evenementen echt voor te gaan bereiden. Want dat moet je dan doen. Dan ga je weer wat harder trainen, je moet wat meer starten, je bent weer wat nerveuzer dan anders. Nou, daar heb ik gewoon geen zin in en geen tijd voor. Wat natuurlijk niet wil zeggen dat ik van de zomer, als het goed blijft gaan, niet meer mee zou willen doen. Als ik een goeie tijd loop, hoor ik er sowieso weer bij, want er is verder niemand op de sprint.” Gevraagd naar haar conflicten die er momenteel tussen de KNAU en haar zouden leven, gaf ze als commentaar: “Ach, er lopen wel een paar kwesties met de KNAU. Maar die zijn niet van overwegende invloed geweest op mijn beslissing. Die heb ik al direkt na München genomen. Als iemand van de KNAU de moeite had genomen om het afgelopen half jaar contact met mij op te nemen, hadden ze mij nu niet voor niets hoeven in te schrijven.” Ach ja, de communicatie met de eigen atleten was in die jaren niet het sterkste punt van de KNAU.

Wilma van Gool zou nadien nog tot en met 1976 actief blijven. Dat jaar veroverde zij haar laatste twee sprinttitels bij de nationale kampioenschappen op de baan in Den Haag. Het was de vijfde (!) keer dat zij de sprintdubbel op haar naam schreef.

Piet Wijker

**Een goed risicomangement
is gewenst en toepasbaar voor
iedere organisatie.**

Het draait om het identificeren, kwantificeren en beheersen van risico's ook in de sport. Wij kunnen u met **"RiskenSport"** op al deze vlakken van dienst zijn. Denk daarbij aan het uitvoeren van inventarisaties, analyses en het begeleiden van self-assessments. De analysefase wordt gevolgd door het vaststellen van beheersmaatregelen om het risico af te wenden of te verkleinen.

VAN 10,6 NAAR 9,58

De kleurrijke geschiedenis van de sprint

	Van
<small>De kleurrijke geschiedenis van de sprint</small>	10,6
	naar
<small>Kees Sluys</small>	9,58

Prijs € 19,95

Frans Bosch schreef als nawoord een technisch, maar ook ontvucherend commentaar op de diverse theorieën die in de loop van vele decennia door trainers, coaches en bewegingswetenschappers zijn ontwikkeld als verklaringen voor top-prestaties.

Een minutieuze maar vooral ook spannend beschreven geschiedenis van de sprint. Kees Sluys neemt je in sneltreinvaart mee langs alle atletiekstadions ter wereld waar sprintgeschiedenis werd geschreven en beschrijft de iconische lopers als een echte insider.

**10%
korting**
voor abonnees!
Geen verzendkosten

20/10
Uitgevers

Bestel via www.2010Uitgevers.nl of mail naar info@2010Uitgevers.nl. Als u mailt, vermeldt dan: Naam, Adres, Postcode en woonplaats, Telefoon, Mailadres, Titel(s) en aantal. Actie loopt tot 1 januari 2021.

Nieuws van de Stichting Atletiekerfgoed

Vraag en aanbod

2020 is een heel ander jaar geworden dan we voor ogen hadden.

Maandenlang niet terecht kunnen ‘bij onze spullen’ betekent dat we op veel te veel vragen alleen maar: “Sorry, nog even niet...” kunnen antwoorden. En hoe lang ‘even’ duurt, valt nog niet in te vullen.

Jan-Willem Eleveld vroeg informatie over Arie van der Werken, de PSV-er die in 1930 Nederlands kampioen werd op het onderdeel 400 meter horden. We konden een beetje helpen, vooral dankzij een jubileumboek van PSV dat we destijds gekregen hebben (en dat we tussen de eerste en tweede covid-19 piek nog net even konden opzoeken).

Jannet van Noord zoekt informatie om de ranglijsten en het overzicht van clubrecords van Lycurgus aan te vullen. Een klein beetje info konden we van huis uit aanleveren, voor een meerkampvraag bleek Hans van Kuijen (weer eens) onmisbaar, maar voor het overige is het wachten op betere tijden.

Dat laatste geldt ook voor Peter Klooster (Runnersworld), die vooral geïnteresseerd is in Jan Zeegers.

Met een zekere regelmaat wordt ons ook het een en ander aangeboden. En ook die contacten moeten geduld hebben. Daily Magazines van Olympische Spelen (Global Sports Communication); misschien iets uit de erfenis van Piet van der Kruk; een aantal zaken van Jo Tingen, die trouwens ook vraagt of wij nog een ranglijstenboekje uit 1971 hebben (*met aan zekerheid grenzende waarschijnlijk niet, kunnen misschien lezers helpen?*)

Op beperkte schaal kunnen we thuis en van huis uit iets doen, toch is het vooral wachten op betere tijden. Geduld!

Zegt immers een Japans spreekwoord niet:

Als men er drie jaren op gaat zitten, zal zelfs een rotsblok wel warm worden. Maar het zou erg fijn zijn als de Japanners die termijn aanmerkelijk kunnen verkorten!

Hugo Tijsmans

Jan Zeegers
(foto: VB-archief)

Waardevolle atletiek nalatenschap van Jan Kleyn

Begin oktober kreeg ik een bericht van Ruud Kleyn, zoon van Jan.

“Wij hebben nog 5 plak/foto albums van de atletiekperiode van Jan Kleyn. Het gaat over de jaren 1941/1951 (inclusief Olympische Spelen 1948). Als jullie daar nog belangstelling voor hebben hoor ik dat graag.”

Wat dacht je. Ik wist niet hoe snel ik moest reageren om direct met Ruud een afspraak te maken om de albums in Oosterhout op te halen.

Het eerste dat mij opviel is dat Jan een uitstekende chroniqueur was. In 5 albums gaat hij door de Nederlandse atletiek in de periode 1941- 1951.

Training op Te Werve bij de Trekvogels is het begin van een indrukwekkende carrière. Eerste wapenfeit is het juniorenrecord 300 m in 36,8 sec. te Leiden.

De albums geven niet alleen in woord (o.a. krantenknipsels), maar vooral in beeld (heel veel foto's van goede kwaliteit) een nauwkeurig verslag van de toenemende successen bij de senioren. Deze nemen een vlucht in de periode direct na de oorlog. Bij de inter-geallieerde militaire kampioenschappen in Berlijn (voorloper van de latere CISM-kampioenschappen) in 1946 wint Kleyn zowel de 100 als 200 meter. Met een leuke foto illustreert hij hoe het Nederlandse leger geen trainingspakken bezat voor het defilé, zodat de mannen in wit shirt en trainingsbroeken van verschillende snit moesten opdraven. Het sportieve succes weet hij te herhalen in 1947. Wederom goud op de sprintonderdelen in resp. 10,7 en 21,7 sec. Ik concludeer dat atletiek in deze periode op internationaal niveau een jaloersmakende zaak was. Dit wordt gestaafd door de verslagen van vele interlandwedstrijden, olympische dagen en invitaties, allemaal voor volle stadions. Jan Kleyn bezocht Oslo, Kopenhagen, Berlijn, Praag, Bazel, Luik, Pau, Bordeaux, Londen, Dublin en Belfast. Dit deed mij sterk denken aan de opsomming van wedstrijden van Adje Paulen in Paul van Gool's boek “Tegendraads visionair”. Natuurlijk, nu zijn er ook mooie wedstrijden, maar veelal voor een klein aantal topatleten en al helemaal niet meer in ploegverband.

Leuke verhalen in de albums. Voor de aanwijzing van Jan Lammers en Jan Kleyn in de Olympische ploeg van Londen 1948 organiseerde Frits de Ruyter in zijn zaak een maaltijd. Het menu: een sportsalade, een sprintsoep, een versierde discus á la Olympiade, een vitamine B-complex, en zetmeel á la finish. Het geheel weg te spoelen met koeienbier. Deelname aan de Spelen werd helaas door een blessure een grote teleurstelling.

De laatste pagina's in de albums gaan over zijn werk als sportofficier bij de toenmalige luchtmacht (LSK) en over zijn carrière bij Nedlloyd. Ook zijn benoeming tot voorzitter van de NTC (1970-1972) komt ter sprake. Kortom, een geweldige aanwinst voor ons archief en toegankelijk voor wie wil.

Jan Kleyn (foto: de Haas-Haagsch Dagblad -1948)

De laatste pagina's in de albums gaan over zijn werk als sportofficier bij de toenmalige luchtmacht (LSK) en over zijn carrière bij Nedlloyd. Ook zijn benoeming tot voorzitter van de NTC (1970-1972) komt ter sprake. Kortom, een geweldige aanwinst voor ons archief en toegankelijk voor wie wil.

VOOR HET VOETLICHT

Vreemdeling in het paradijs

Jan Willem Boogman: “Au fond ben ik toch blij wat de atletiek mij heeft gegeven, zeker ook als uitlaatklep voor die energie die je in je hebt. Want ik ben altijd een fysiek mens geweest; ik ben altijd fysiek bezig.”

(bron: Facebookpagina van Jan Willem Boogman)

Infobox

<i>Naam:</i>	Jan Willem Boogman
<i>Geboren:</i>	8 februari 1952 te Maartensdijk
<i>Discipline:</i>	hordelopen, meerkamp
<i>Titels:</i>	<u>Ned. kamp.:</u> Jun. A: hoog 1971; Sen. outdoor: 110 mH 1976 t/m 1978, 200 mH 1977, 400 mH 1976; Sen. indoor: 60 mH 1976 t/m 1977, 7-kamp 1977
<i>Deelnemer EK indoor:</i>	1977
<i>Interlands:</i>	15 (ong.)
<i>Records:</i>	<u>Ned. recordhouder:</u> Jun. indoor: hink-stap 1971-1973; Sen. indoor: hoog 1971 (14 dg), 1971-1972, 7-kamp 1977-1982; Sen. outdoor: hoog 1971-1972
<i>PR's:</i>	<u>Outdoor:</u> 800 m 1.49,38, 110 mH 14,3, 400 mH 51,57, hoog 2,05, ver 7,11, hink-stap 14,16 <u>Indoor:</u> 800 m 1.50,2, hoog 2,07, hink-stap 14,34, 7-kamp 5323

In de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw was het in ons land haast onmogelijk om sport en studie met elkaar te combineren. Een van de weinige combi's op dit gebied die nog wel mogelijkheden bood en waarvoor dus vaak werd gekozen was een sportieve carrière, gecombineerd met een sportstudie aan het CIOS of de ALO. Dan moest je overigens goed oppassen dat je eigen specialiteit niet werd opgeofferd aan de brede, algemene sportopleiding die je volgde.

In de Verenigde Staten was dat heel anders geregeld. Daar waren het immers vooral de universiteitsteams die op atletiekgebied de dienst uitmaakten. Het studieprogramma was zo ingericht, dat het volgen van de colleges en de benodigde studietijd niet in het gedrang kwamen van de uren die aan training en de deelname aan wedstrijden werden besteed.

Toen de Amerikaanse universiteiten studiebeurzen, waaronder sportbeurzen, aan internationale studenten ter beschikking gingen stellen om een studie aan de universiteit te kunnen bekostigen, werden er talentscouts op uit gestuurd om wereldwijd sportieve talenten op te sporen en hen met sportbeurs-aanbiedingen aan te moedigen om naar de VS te komen. Een van de eersten die hier in ons land mee te maken kreeg was Leo de Winter, tijdens zijn deelname aan de Europese kampioenschappen van 1966 in Boedapest. In een Voetlichtartikel in 2012 vertelde hij ons hierover: “We zaten daar met z'n allen op de tribune, toen er een of andere kerel op ons afkwam, die mij in het Engels aansprak. Het bleek een Amerikaan, die mij vroeg of ik interesse had om naar Amerika te gaan. Ik vroeg: hoe bedoel je dat, want ik had geen idee hoe het daar allemaal toeging. Hij zegt: nou, je zou een studiebeurs kunnen krijgen van een universiteit in Amerika. Dan zou je daar dus kunnen sporten en voor die universiteit uit kunnen komen. Ik had er nog nooit van gehoord. Ik zeg: weet je wat, ik geef je mijn adres wel en als er interesse is, kunnen ze me schrijven. Dus dat heb ik gedaan en verder heb ik er nooit meer bij nagedacht. Ik dacht: daar hoor je niks meer van. En toen, plotseling, begon ik brieven te krijgen van verschillende universiteiten in Amerika, zoals Nebraska, Kansas, UCLA en Cal Poly.”

Welnu, hoe het Leo de Winter is vergaan, weten we. Hij koos voor Cal Poly (California Polytechnic State University in San Luis Obispo), vertrok in 1967 naar de VS, om vervolgens nooit meer terug te keren. In 1994 werd hij Amerikaans staatsburger.

Goed voorbeeld doet volgen

In de jaren erna volgden diverse Nederlandse atleten De Winters voorbeeld, al gingen de meesten van hen niet zover om zich blijvend in de VS te vestigen. Van onze huidige leden noem ik in alfabetische volgorde Jan Willem Boogman, Tineke Kluft, Marko Koers, Yvonne van der Kolk en Frans Maas, die allemaal voor een periode van een of enkele jaren een studie op een Amerikaanse universiteit verkozen, in combinatie met het geven van een nieuwe impuls aan hun atletiecarrière.

Niet iedereen werd trouwens door een talentscout 'gelokt'. Bij Jan Willem Boogman was oud-hoogspringer Raymond de Vries de aanjager. “Die was in 1977 al een jaar in Amerika geweest en die heeft toen Ria Stalman, Jennifer Smit en Betty Bogers gestrikt. En mij schreef hij, want ik kende hem natuurlijk van het hoogspringen. Wij waren samen daarin opgegroeid. We waren bevriend en hebben altijd contact gehad. Hij schreef mij

brieven vanuit Amerika, want hij zat in het New Mexico Junior College. Zo is dat gekomen”, legt Boogman uit.

In augustus 1977 vlogen Ria Stalman, Jennifer Smit, Betty Bogers (de complete top drie van het NK kogelstoten dat jaar) en Jan Willem Boogman naar de VS. “Dat was nogal lastig, lastiger dan nu. Want we moesten eerst nog naar Amsterdam, die kaartjes kopen op het Damrak. Maar niet alles klopte wat De Vries bekookstoufde. Want we zouden naar Grambling gaan, een zwarte universiteit in Louisiana. Maar door een tropische regenstorm landden we in New Orleans. Toen we uiteindelijk in Grambling aankwamen, werden de beloftes daar niet ingewilligd. Toen zijn we naar New Mexico gegaan, waar hij eerst ook had gezeten. Van daaruit ben ik uiteindelijk in El Paso terechtgekomen bij eh... hoe heet die universiteit ook alweer...UTAP. Maar een makkelijke tijd was het niet, hoor. Raymond de Vries wist ook niet meer wat-ie wilde. Die heeft ons toen een beetje in de steek gelaten. Hij vloog terug naar Nederland en toen zaten wij daar zo'n beetje moederziel alleen”, herinnert Boogman zich.

Via voetbal de atletiek ingerold

Die tocht naar Amerika vond plaats in het meest succesvolle jaar van Boogmans Nederlandse atletiekloopbaan, die zo'n jaar of tien eerder van start was gegaan. “Ik was een jaar of vijftien en voetbalde behoorlijk goed, maar was herstellende van de ziekte van Pfeiffer. Ik kon daardoor een periode niet voetballen. Ik zat toen met Jon Wellerdieck (de latere trainer van Rob Druppers – PW) op school in Bilthoven en die heeft mij eigenlijk bij de sport gehaald. Hij zei van: *jij kan zo lekker lopen* en toen ben ik dus min of meer overgestapt. Die heeft me naar Hellas meegenomen. Zo ben ik de atletiek ingerold. Jon woont nu in Amerika en is nog steeds een goede vriend van mij. Vorig jaar november heeft hij hier nog gelogeed. We hebben een hele goeie verhouding samen.”

Bij Martin Hendriks, jeugdtrainer bij Hellas, kwamen vervolgens alle onderdelen aan bod. Jan Willem: “Zoals hoogspringen in het zand, met een krom touwtje. Een 800 meter, gewoon meedoen. Die liep ik een eerste keer in 2.17, op geleende schoenen, Puma's van de Wellerdiecks. Na afloop moet ik gezegd hebben: *dit nooit meer!* Want het was pijnlijk, natuurlijk, als je er niet vol voor getraind had.”

Hoogspringsuccessen

Talent kon Jan Willem Boogman echter niet worden ontzegd. Nadat hij Dick Fosbury had zien springen, had hij de smaak van het hoogspringen te pakken. Boogman: “Ik kan me herinneren dat mijn moeder kwam aanlopen, die zei: *je moet hier nu eens naar kijken!* En toen zag ik Fosbury, op een heel klein zwart-wit teeveetje. Die sprong in 1968. Dat vond ik zo mooi! Toen dacht ik: dat ga ik ook eens proberen. Maar ja, dat was natuurlijk best lastig, op zijn kleine atletiekclub als Hellas op dat moment was. Je landde op jutezakken en soms viel je ertussen. Dat kon tamelijk pijnlijk uitpakken.”

Enkele jaren later werd de accommodatie verbeterd. Er werden matten uitgerold en er kwam een beter landingsbed. Dat kwam volgens Boogman vooral, omdat Johan Bode erbij was gekomen. “Dat was ook een goeie hoogspringer. Dus ja, alles heeft zo zijn oorzaak en gevolg, wordt dan gezegd.”

Boogman doet zichzelf hier tekort, want zelf zorgde hij er ook wel degelijk voor dat die investering zich uitbetaalde. In 1971 veroverde hij in die discipline namelijk bij de A-junioren zijn allereerste nationale titel en verbeterde beide nationale jeugdrecords. Indoor eerst tot 1,91 m, maar toen dat hem veertien dagen later met 1,95 m door Frank Nusse alweer werd afgepakt, maakte hij er een maand later prompt 1,96 m van. In 1972 moest het opkomende talent Ruud Wielart eraan te pas komen om hem met 2,00 m het record ditmaal definitief te ontfoetselen. Buiten volgde hij met 1,97 m Peter Geelen op, die sinds 1967 1,96 m als hoogste sprong had staan. Opnieuw was het Ruud Wielart die er een jaar later ook nu weer precies 2 meter van maakte. Om zijn veelzijdigheid te accentueren zette Jan Willem Boogman in 1971 bovendien het jeugdindoorrecord hink-stap-springen op de kaart, maar hij is zelf de eerste om die prestatie te bagatelliseren: “Dat had niet zo heel veel om het lijf, het stond ook nog in de kinderschoenen.” Buiten veroverde hij in 1971 de hoogspringtitel trouwens niet. “Op een gegeven moment dacht ik: nou kon ik weleens Nederlands kampioen worden. Maar dat gebeurde niet, want Ruud Smit had toen gewoon een hele goede dag.” Die won de titel met 2,01 m, een hoogte die hij nadien nooit meer zou halen.

Zes hordentitels

Boogman kwam in de jaren die volgden indoor nog tot een hoogte van 2,07 m, maar werd door een springersknie, een typische hoogspringblessure, gedwongen om zijn aandacht te verleggen naar andere atletiekonderdelen. “Daar ben ik ook nog door dokter Strikwerda met een ingreepje aan geholpen, maar helemaal goed kwam het niet. Toen werd het hordelopen, maar ook op andere nummers kon ik aardig meekomen. Ik vond het altijd geweldig om in de bossen hard te lopen, dus ik had ook een zekere conditie voor duursport. Ik heb ook aan crossen gedaan. Mijn belangstelling in atletieknummers was misschien wel veel te wijds, eigenlijk.” Hoe dan ook, op de horden behaalde Boogman bij de senioren zowel zijn eerste als misschien wel zijn belangrijkste nationale titels. Maar pas nadat hij eerder het nodige zilver en brons had veroverd. “Ik heb ontzettend veel tweede en derde plaatsen behaald op allerlei onderdelen.”

Jan Willem Boogman op weg naar zijn eerste nationale titel op de 110 m horden in 1976.”
(foto Theo van de Rakt; bron: Facebookpag. JWB)

Tussen 1976 en 1978 beleefde hij op de NK's echter zijn 'finest hours' met in totaal zesmaal goud op verschillende hordenummers. Daar zat er zelfs eentje op de 400 m horden bij. “Maar dat kwam, omdat Frank Nusse niet meedeed vanwege de Spelen in Montreal.” Boogman blijft zijn prestaties relativeren. Zoals ook die zevenkamptitel in 1977 met een score van 5323 punten, alweer een nationaal record. “Dat was misschien wel

de leukste, want toen leverde ik zo'n strijd met Eltjo Schutter. Ik geloof dat ik met een punt verschil won. Het was geen sterk record, want ik was helemaal geen goeie polsstokhoogspringer. Dat was iets van 3,40 of zo. Nou, daar kan ik niet trots op zijn. Maar ik was aardig op de horden. Sommige nummers lukten, maar ik liet ook steken vallen, hoor." In Boogmans herinnering bleef het record twee jaar overeind, maar in werkelijkheid duurde het tot 1982, voordat Robert de Wit er 5463 punten van maakte. Om zijn veelzijdigheid te illustreren nam Jan Willem Boogman enkele maanden later deel aan de Europese indoorkampioenschappen in San Sebastian... op de 800 m! En als hij in zijn serie niet in de laatste bocht voor de finish was gevallen –"ik lag in heel goeie positie, maar trapte op de binnenkant van de rail"– was hij nog in de finale gekomen ook. Daarin had hij het dan mogen opnemen tegen een 20-jarige student in de economie, een sterk opkomend talent, die ten slotte kampioen werd. Diens naam: Sebastian Coe.

Studie en atletiek gecombineerd

Goed, later dat jaar volgde dus zijn gang naar de VS, waar hij lichamelijke opvoeding ging studeren. Boogman: "Mentaal was ik eigenlijk al op het punt gekomen van: nou, mijn atletiekcarrière, dat is over. Laat ik in ieder geval afstuderen van deze universiteit. Dat werd voor mij al heel snel het doel." Dat lukte. "Ik heb ook nog een diploma gehaald om les te geven. Dat heb ik hier ook gedaan."

Daarnaast hervond hij er echter de motivatie om zijn atletiekactiviteiten nog wat jaren voort te zetten. Vanaf het begin werd er erg veel gereisd. "Ik zag ontzettend veel van Amerika. Ik ben werkelijk overal geweest. We hebben zelfs in Madison Square Garden gelopen en in Los Angeles, we vlogen letterlijk iedere week van El Paso naar Dallas en dan ging het hier en daar naartoe. Ja, dat reizen en trekken, werkelijk all over the place, daar heb ik hele goeie herinneringen aan. En het leuke van El Paso was het gezelschap waarin je verkeerde. Ik heb een paar keer de 4 x 400 gelopen en een keer mocht ik als derde loper de stok afgeven aan Bert Cameron (wereldkampioen 400 m in 1983 – PW). En op een gegeven moment wonnen we de 4 x 800 meter bij de Texas Relays in Austin. Daar liep onder andere Suleiman Nyambui (Olympisch zilver op de 5000 m in 1980 – PW) mee, als anchor. En een Keniaan en een Zuid-Afrikaan, allemaal van wereldniveau. We zijn indoor verschillende keren kampioen van Amerika geworden. Achteraf zijn dat mijn leukste herinneringen", blikte Jan Willem Boogman terug.

Gaandeweg namen echter blessures de regie over van zijn atletiekaspiraties. Was het eerder een springersknie die hem dwarszat, nu veroorzaakte een achillespeesblessure veel ellende. Boogman: "Dat is het meest frustrerende, dat je in goede vorm bent, maar dat je gewoon gelimiteerd bent. Iedere pas die je maakt is een pijnlijke en dan geef je een paar centimeter toe. Vanaf 1979 ben ik drie jaar eindeloos bezig geweest met die achillespees. In het ijs, masseren, soms een pilletje. Dokter Strikwerda heeft er ook het een en ander ingespoten. Nou, dat was ook heel controversieel."

Druppels was de druppel

Desondanks was Boogman in 1980 in goede vorm. "Ik dacht, misschien kan ik de Olympische Spelen nog wel halen. In de Nederlandse ploeg liep ik in Noorwegen 1.49,6

of zo. Maar ik had die akelige blessure. En toen begon Rob Druppers heel goed te worden. Die liep toen in de jeugdploeg 1.48 of iets dergelijks. Ik heb met hem getraind in de bossen rond Utrecht, we gingen goed met elkaar om. Maar het talent dat daar vanaf droop, voor mij was het gewoon: ja, tien jaar jonger, dit is een brug te ver, mijn dagen zijn geteld. Zoals hij daar over die bospaden rende... Wat had die man een mooie pas! Dat heeft mijn afscheid bespoedigd”, legt Jan Willem Boogman uit.

In 1981 werd hij benaderd door een trainer uit New Mexico, Larry Heidenbrecht, die naar Montana was verhuisd. Die zocht voor een deel van zijn topatleten wedstrijdgelegenheid in Europa en vroeg hem daarin te bemiddelen. “Dat lukte aardig. Die atleten hebben een geweldige vakantie gehad.” Onder hen bevond zich Judy Goffena. Lang verhaal kort, de vonk sloeg over en Boogman verhuisde naar Montana, de staat die hem al eerder was opgevallen. “Amerika heeft mij altijd wel aangetrokken. Iets van ruimte en een groot land. En de natuur is hier ook... Ik bedoel, ik ben wat dat betreft verliefd op Montana, zoals het land hier ligt en het Yellowstone Park... Ja, dat is een heel ander soort aantrekkingskracht.”

Ingeburgerde buitenlander

Het stel trouwde en kreeg twee dochters, die allebei de Amerikaanse en de Nederlandse nationaliteit bezitten. Boogman: “De jongste werkt momenteel in Amsterdam. Zij zit daar in de muziekindustrie. Mijn andere dochter is publications director voor KOA.” KOA is een organisatie met meer dan 500 camping-locaties in Noord-Amerika.

Jan Willem Boogman samen met vriend Darrell, die het hem even komt 'inpeperen'.

(bron: Facebookpag. JWB)

Zelf startten zij medio '80 hun Caramel Cookie Waffles lunchroom in Billings, naar een oorspronkelijk idee van Raymond de Vries. “Mijn oudere broer, die in Nederland in de horeca zat, zei: *nou, we moeten dat eens proberen*. Dus die deed wat onderzoek en toen hebben wij ten slotte een machine over laten sturen, die hier neergezet en zijn we aan de gang gegaan. En dat doen we nog steeds met plezier. We zijn min of meer ingeburgerd en hebben een vrij grote bekendheid. We hebben een hoop fans, doen dit en dat en zijn hier echt wel populair. We hebben een plaats gevonden in deze gemeenschap. Maar een van de zwaarste dingen voor mij hier is, dat ruim de helft

van de mensen die voor ons werken, Trump-aanhangers zijn. Dus ik ben echt helemaal monddood eigenlijk op het werk.” Boogman kan er kennelijk toch wel goed mee omgaan, getuige bijgaande foto met vriend Darrell. Amerikaans staatsburger is hij zelf overigens nog steeds niet. “Wij waren zo verschrikkelijk druk en het is een tamelijk lange procedure, ik heb het altijd maar van me afgeschoven”, luidt zijn verklaring. Nou ja!

Piet Wijker

KLIMAATVERANDERING

December, en nog altijd sneeuwt het niet,
daar warmt de aarde veel te snel voor op.
Voor koek-en-zopiekraampjes dus een strop,
want ook geen ijsgenoegens in 't verschiet.

Met kerst schenken de kroegen aan de Vliet
geen Jägertee, maar met de zomer in hun kop
slechts Eiskaffee, als speelde je de bob.
Zelfs in Tirol wordt op kunstsneeuw geskied.

Op Groenland breekt de ijskap af. Kiest zee.
En in Parijs en Bonn vreest wie het ziet
voor heel de kustlijn van de Méditerranée,
en alle havens van de USA.

Doch niet in Washington, waar in een tweet
de president klimaatverandering verbiedt.

Uit:
Binnen zonder kloppen
Verhalende gedichten

Hans Douwes

**ELITE ATHLETE MANAGEMENT
SPORTS MARKETING & SPONSORING
EVENT MANAGEMENT**

Global Sports
Communication

GLOBALSPORTSCOMMUNICATION.NL

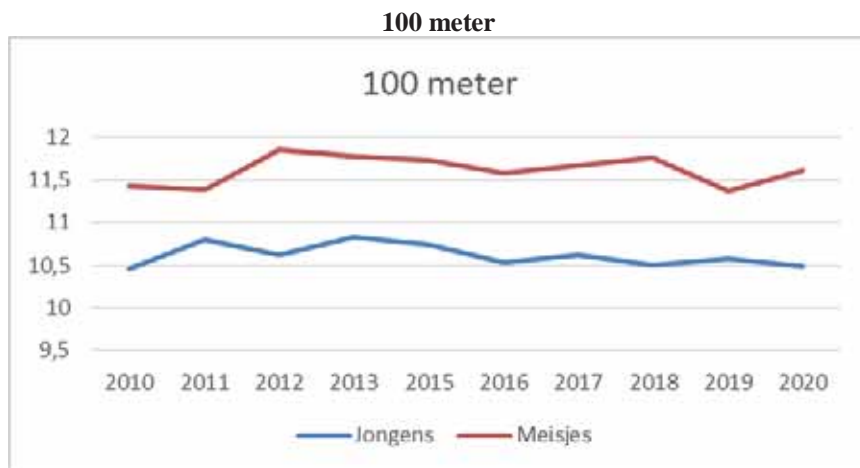
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Het leven na topper als A-junior

Er worden atletiekwedstrijden gehouden en ik heb grote bewondering voor al die vrijwilligers en verenigingen die alles uit de kast halen om binnen de geldende regels een evenement te organiseren. Enkel en alleen om atleten op wedstrijdniveau te laten sporten. En dat geldt niet alleen voor de toppers, maar vooral zie ik veel jeugdevenementen.

In deze tijd wordt ook veel naar het verleden gekeken. Overall worden herinneringen opgehaald en schoendozen vol met oude foto's worden omgekeerd. En natuurlijk blijven wij kijken naar de toekomst, want niets liever dan weer snel terug naar “normaal”. Hoe gaat het indoorseizoen 2020 – 2021 er uitzien? Hoeveel en welke veldlopen kunnen er georganiseerd worden? Of wordt alles alweer opgeschoven naar de tweede helft van 2021, zoals bijvoorbeeld de Marathon van Rotterdam?

Het verleden, heden en de toekomst deden bij mij de vraag opkomen, hoe “vroegere” jeugdtalenten het nu bij de senioren doen en wie van de huidige jeugdtoppers ons in de toekomst verder kunnen verbazen. Als uitgangspunt heb ik de beste jaarprestaties genomen van de A-junioren tijdens het outdoorseizoen in de jaren 2010 tot 2020. Helaas kon ik geen prestaties vinden van 2014. Het gaat te ver en het zal saai worden als ik te veel onderdelen de revue zou laten passeren. Willekeurig heb ik gekozen voor de onderdelen 100 m, de korte horden, verspringen en discus. De prestaties uit die tien jaar heb ik zowel bij de jongens als de meisjes weergegeven in een grafiek en in een tabel. Natuurlijk hadden er andere onderdelen meegenomen kunnen worden, of de lijsten van de B- of C-junioren, maar dat misschien een volgende keer.

	100 Jongens			100 Meisjes		
	Tijd	Naam	In 2020	Tijd	Naam	In 2020
2010	10,46	Rachmil van Lamoen		11,44	Jamile Samuel	11,45 (5)
2011	10,80	Devron Jepma		11,39	Dafne Schippers	11,26 (2)
2012	10,63	Hensley Paulina	10,52 (9)	11,86	Tessa van Schagen	
2013	10,83	Jules de Bont		11,78	Tessa van Schagen	
2015	10,74	Rodrigo-Willy Broer		11,73	Eva Hovenkamp	12,29 (28)
2016	10,53	Joris van Gool	10,17 (1)	11,59	Tasa Jiya	12,08 (18)
2017	10,62	Shaquille Haverkamp	10,77 (17)	11,68	N'ketia Seedo	
2018	10,50	Isayah Boers	10,65 (14)	11,76	N'ketia Seedo	
2019	10,58	Raphael Bouju	10,51 (7)	11,37	N'ketia Seedo	
2020	10,49	Keitharo Oosterwolde	10,49 (6)	11,62	Zoë Sedney	11,62 (9)

N'ketia Seedo (links) werd in februari Nederlands indoorkampioene op de 60 m.

van Joris van Gool die met 10,16, gelopen in 2019, op de ranglijst allertijden een vijfde plaats inneemt. Uit de vroegere jaren zien wij alleen Hensley Paulina nog in de startblokken.

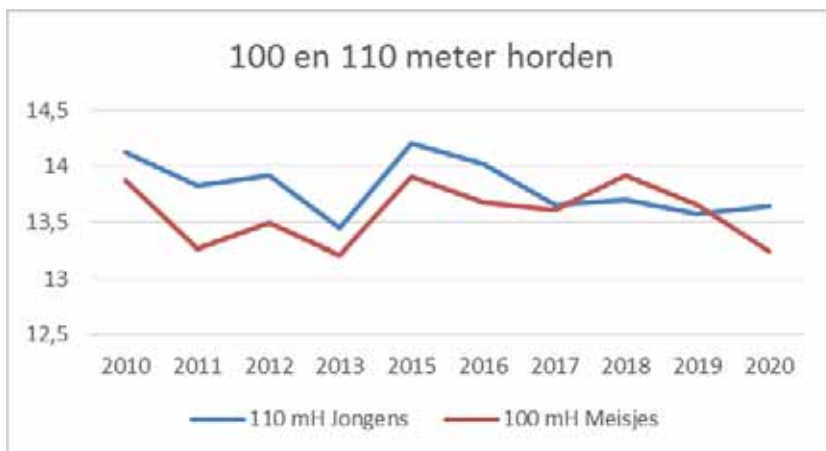
Joris van Gool, dit jaar onze snelste man op de 100 m sprint.

(foto's Erik van Leeuwen; bron: Atletiekunie)

Wij zien hier dat vooral aan de dameskant de talenten uit de jaren 2010 tot 2017 nog steeds behoorlijk actief zijn op een goed niveau. Tessa van Schagen is dit jaar nog niet in wedstrijden uitgekomen. Vorig jaar behoorde zij nog tot de top van Nederland op de 100 meter met een tijd van 11,63 en op de 200 meter met een achtste plaats op de ranglijst en een tijd van 23,60. De toekomst ziet er ook goed uit met de zeer talentvolle N'ketia Seedo en Zoë Sedney. Aan de mannelijke kant genieten wij nu

110 meter horden en 100 meter horden

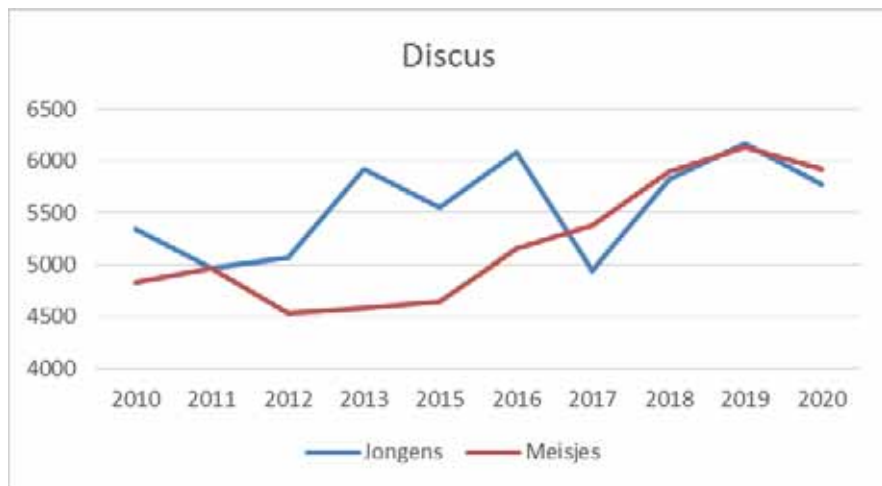

	110mH			100mH		
	Tijd	Naam	In 2020	Tijd	Naam	In 2020
2010	14,13	Koen Smet	13,81 (1)	13,87	Dafne Schippers	
2011	13,83	Koen Smet	13,81 (1)	13,27	Dafne Schippers	
2012	13,92	Tim Dekker		13,50	Nadine Visser	12,68 (1)
2013	13,45	Jules de Bont		13,21	Nadine Visser	12,68 (1)
2015	14,21	Sybren Blok		13,91	Inge Drost	
2016	14,02	Rik Taam	14,54 (3)	13,68	Maayke Tjin A-Lim	
2017	13,65	Liam van der Schaaf	13,90 (2)	13,61	Maayke Tjin A-Lim	
2018	13,70	Dave Wesselink	14,55 (4)	13,92	Zoë Sedney	13,24 (3)
2019	13,58	Mark Heiden		13,66	Zoë Sedney	13,24 (3)
2020	13,64	Sven Roosen		13,24	Zoë Sedney	13,24 (3)

Hier zien wij eigenlijk een vergelijkbaar beeld als bij de 100 meter. Bij de dames springen in de beginjaren natuurlijk Dafne Schippers en Nadine Visser eruit. Van Dafne is bekend dat zij haar meerkamperperiode heeft afgesloten en zich nu volledig concentreert op de sprint, en met name de 200 meter. Nadine behoort nu bij de wereldtop op de 100 meter horden. Jammer is dat wij de – toch nog vrij jonge – Inge Drost en Maayke Tjin A-Lim niet meer over de horden zien gaan. Bij de mannen staat Koen Smet al een decennium lang aan de top. Eerst bij de junioren en nu bij de senioren. Maar hoe vergaat het Tim

Dekker, Jules de Bont en Sybren Blok? Mark Heiden en Sven Roosen zullen hun talenten gaan bewijzen bij de senioren, waar de horden iets hoger staan dan bij de junioren (107 cm vs 99 cm).

Discuswerpen

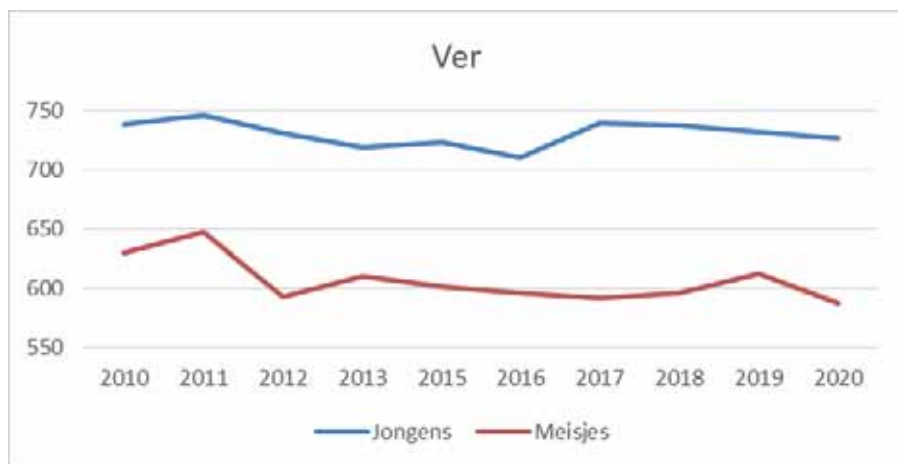
	Discus (Jongens) 1,75 kg			Discus (Meisjes) 1kg		
	Prest.	Naam	In 2020	Prest.	Naam	In 2020
2010	53,39	Roland van Zuilen		48,25	Corinne Nugter	
2011	49,72	Etienne Orbons	39,76 (25)	49,63	Corinne Nugter	
2012	50,67	Thomas Scheffer		45,27	Vivian Brandhoff	
2013	59,27	Denzel Comenentia		45,78	Lisa Smit	
2015	55,46	Wout Zijlstra		46,42	Dara Obot	45,13 (4)
2016	60,76	Wout Zijlstra		51,57	Jorinde van Klinken	59,59 (1)
2017	49,42	Shaquille Emanuelson	56,28 (1)	53,77	Jorinde van Klinken	59,59 (1)
2018	58,26	Shaquille Emanuelson	56,28 (1)	59,02	Jorinde van Klinken	59,59 (1)
2019	61,74	Shaquille Emanuelson	56,28 (1)	61,33	Jorinde van Klinken	59,59 (1)
2020	57,74	Ruben Rolvink	48,11 (4)	59,15	Alida van Daalen	59,15 (2)

Er wordt wel eens gedacht dat discus en kogel onderdelen zijn die tot op hoge leeftijd beoefend kunnen worden. Heel vaak zie je ook dat bij competitiewedstrijden voor deze onderdelen “oude rotten” opgetrommeld worden. Wat doen Roland van Zuilen, Thomas Scheffer en Wout Zijlstra nu? Van Denzel Comenentia is bekend, dat zijn favoriete

onderdelen meer het kogelstoten en -slingeren zijn en zijn prestaties op die onderdelen mogen er wezen. Bij de dames draait Corinne Nugter al tien jaar mee aan de top. In 2019 stond zij – achter Jorinde van Klinken – nog op een fraaie tweede plaats op de ranglijst met een afstand van 58,56. Het is mij niet bekend waarom Corinne dit jaar nog niet in de wedstrijdrijng te zien is geweest.

De toekomst is in handen van Jorinde en Alida, die elkaar dit jaar niet veel ontlieden, slecht 44 centimeter was het verschil tussen hun “season’s best”. Op wedstrijden kunnen zij door de onderlinge competitie elkaar stimuleren.

Verspringen

	Ver Jongens			Ver Meisjes		
	Prest.	Naam	In 2020	Prest.	Naam	In 2020
2010	7,38	Mark Jacobs		6,30	Dafne Schippers	
2011	7,46	Mark Jacobs		6,47	Dafne Schippers	
2012	7,31	Tom Roetman		5,93	Gabriella Dwomoh	
2013	7,19	Rik Jansen		6,10	Djanne van Kooten	
2015	7,23	Loek van Zevenbergen		6,01	Astrid Ekelmans	
2016	7,10	Alexander Soethout	7,20 (6)	5,96	Lianne van Krieken	6,03 (7)
2017	7,39	Rafael Raap	7,21 (5)	5,92	Natalie Puper	5,67 (25)
2018	7,37	Jaden Bernabela		5,96	Joyce Schumacher	6,06 (6)
2019	7,32	Sven Jansons		6,12	Pauline Hondema	6,09 (5)
2020	7,26	Damian Felter	7,26 (3)	5,87	Amy Hasselton	5,87 (11)

Van de vier onderdelen in deze rubriek kwam deze wel het meest verrassend over. Uitzonderd Mark Jacobs en Dafne Schippers zien wij ieder jaar een andere naam als ranglijstaanvoerder. Komt dat omdat er geen echte uitschieters zijn op dit onderdeel (het NJR bij de meisjes staat sinds 2011 met 6 meter 47 op naam van Daphne Schippers en bij de jongens sinds 1985 (!) op naam van Emiel Mellaard met een sprong van 7,97)?

Loek van Zevenbergen sprong in 2014 als junior nog 7,69 en met zijn 24 jaar ben je toch nog niet te oud voor dit onderdeel? De laatste keer dat wij hem op de ranglijst zien is in 2017, toen hij nog een sprong van 7,39 liet noteren. Verspringen is blijkbaar een onderdeel dat je niet zo lang kunt volhouden, maar deze tabel kan ook een verkeerd beeld geven en daarmee foute conclusies.

Algemene conclusie.

Omdat je ook tijdens de coronatijd met je geliefde sport bezig wilt blijven, ga je op zoek naar dingen waarvoor normaal geen tijd is, zoals het opstellen van deze tabellen. Het is onzin om hier conclusies uit te trekken, er is zeker geen statistische onderbouwing. Je vindt met deze tabellen ook geen antwoorden, wel vragen, zoals:

- Waar zijn de talentvolle junioren gebleven?
- Waarom zijn ze gestopt? Motivatiegebrek? Blessures? Studie?
- Zijn ze verder gegaan op een ander onderdeel, of in een andere sport?
- Gebruiken zij hun kennis om anderen te helpen?

Het is bekend dat er in alle sporten op bepaalde leeftijden verloop op kan treden. NOC*NSF zal zeker beschikken over een aantal studies. Maar specifiek in de atletiek zou het misschien de moeite waard zijn om hier eens wat dieper op in te gaan. Wat weten wij van vertrekkende atleten, en dan niet alleen toppers? Wat zijn de meest voorkomende redenen om te stoppen en is er wel eens gedacht aan acties om die aanleiding om te vertrekken in positieve zin te beïnvloeden?

Zo ontstaan er allerlei gedachten als de sport stil ligt, de horeca gesloten is en je niet op vakantie kan.

Hoop van harte dat wij met z'n allen in 2021 weer "normaal" mogen gaan doen.

Wim van der Krogt

Emiel Mellaard in actie in 1987.
(foto Rob Bogaerts; bron: Wikipedia)

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds: NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.

Onze jarige Vrienden

Het jarenlange onderscheid dat in dit jarigenoverzicht werd gemaakt tussen leden en donateurs, is vervallen. Voortaan zal er één lijst worden gepubliceerd, ongeacht de status van de betreffende jarigen.

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Januari 2021

1 Ueli Duppenhaler (61)	17 Fred Moerman (87)
5 Mieke Sterk (75)	18 Peter Geelen (73)
5 Ronald van Weele (56)	19 Sophie Dielissen (22)
6 Yvonne van Dorp (55)	19 Rien van Haperen (69)
7 Bob Janssen (64)	20 Remco Fischbuch (57)
7 Yvonne van der Kolk (52)	20 Danielle Koopman (31)
8 Jos Hermens (71)	21 Janny Vellinga-Vonk (78)
10 Hans van Kuijen (71)	22 Joost Bol (60)
10 Adry van Velzen (62)	23 Arie Kauffman (71)
12 Klaas Lok (66)	23 Ina Visser-Bakker (87)
16 Math Moermans (85)	

Februari 2021

2 Jolanda Burkels-Silver (64)	14 Peter Godschalk (64)
3 Aad Bos (79)	14 Kees Sluys (72)
3 Sebastiaan Durand (39)	17 Herman de Jong (75)
3 Roel van Opdorp (34)	17 Rob de Jong (77)
4 Carla Admiraal-Luyer (75)	20 Frans Krechting (65)
4 Michel van Eijkelenburg (63)	21 Loes Siekman-Boling (80)
5 Jan Willen Boogman (69)	22 René van Zee (72)
7 Els Stolk (64)	23 Niek de Groot (59)
9 Ellen van Langen (55)	23 Ellie de Regt-Henzen (64)
9 Udo Veerman (51)	25 Niels Lambers (24)
11 Wiebe van der Vliet (56)	26 Ilja Keizer-Laman (77)
13 Ray van Asten (79)	27 Henk Snepvangers (82)
13 Bert Paauw (73)	28 Wijnand Bladt (74)

Bijzondere jarige

Sophie Dielissen. (eigen foto)

Wij maken ons zorgen over de toekomst van onze vereniging. De aanwas van nieuwe leden is immers de laatste jaren minimaal, waardoor de gemiddelde leeftijd stijgt. Dat kun je echter onze jongere leden moeilijk verwijten.

Daarom ditmaal aandacht voor ons allerjongste lid: Sophie Dielissen. De Venlose meldde zich in 2017 aan als een van de supportersleden waarvoor onze vereniging zich kort ervoor had opengesteld. Ze was toen achttien(!) en behoorde in die tijd tot het

Venloop Running Team. Sophie: “Ik heb van mijn achtste tot mijn tiende kort op atletiek gezeten. Dat was gecombineerd met hockey; uiteindelijk heb ik toen gekozen om op hockey te gaan. Maar op mijn vijftiende heb ik deelgenomen aan een talententest. Zodoende ben ik bij het Venloop Running Team gekomen.” Ze boekte in de jaren erna verschillende successen, waarbij haar medailles bij de A-meisjes tijdens enkele NK’s eruit springen. Vooral trots is zij op de zilveren medaille op de 5000 m tijdens de NK in 2018. Het zou best eens kunnen zijn dat Sophie Dielissen de eerste is die NK-medailles begon te veroveren, **nadat** zij lid was geworden van de Vrienden. (Voor meer info, zie <https://www.venloop.nl/venlooprunningteam>)

Helaas luidde een blessure het einde in van haar atletiekaspiraties. Een naar een been uitstralende pijn was de oorzaak. Na allerlei onderzoeken bij de fysio en een MRI-scan dacht men dat de pijn voortkwam uit de rug. “Mij hebben ze na die scan in het ziekenhuis verteld, dat het niet verstandig was om door te gaan met lopen. Want dat het dan zou kunnen zijn dat ik vroeg in een rolstoel terecht kwam, omdat er iets in mijn rug zat, waardoor die zenuwpijn zich voordeed”, aldus Sophie Dielissen. “Dus toen heb ik afscheid genomen van het Team en gedacht van: ja, dit is het. Ik heb toen best wel een paar maanden niets gedaan, maar het daarna voor mezelf toch weer opgepakt. En dat ging eigenlijk goed. Inmiddels loop ik nog steeds voor mezelf en dat doe ik vier tot vijf keer in de week. Ik heb nu zoiets van: op zich was het niet een verkeerde keuze, want topsport vergt zoveel van je, met school en alles... Nu is het gewoon voor de hobby”. Sophie is tweedejaars studente psychologie aan de universiteit van Tilburg. Logisch dus, die opvatting. Maar die pijn dan? “Die is nooit helemaal weggegaan. Uiteindelijk ben ik naar een fysio geweest en die heeft mij ‘dry needling’ gegeven in de bilspier. Toen is die zenuwpijn als het ware weggetrokken. Dus misschien is het toeval geweest dat ze iets in mijn rug zagen en hebben ze die pijn daaraan gelinkt. Ik heb er nu met lopen geen last van. Alleen met lang zitten.” Sophie Dielissen kon pas enkele keren gebruik maken van de kortingsmogelijkheden bij het boeken van een bezoek aan een EK of WK, zoals in 2017 in Londen. Maar al liggen die voordeeltjes al een tijdje op hun gat, geen moment heeft ze overwogen om haar lidmaatschap op te geven. Zij vindt de Vrienden een heel leuk initiatief, ook dat het inmiddels al zoveel jaren bestaat. Volgende maand wordt zij 22 jaar. Een bijzondere jarige, nietwaar?

Piet Wijker

KERSTWENS BESTUUR EN REDACTIE

Vrienden,

De afsluiting van 2020 zal – net zoals het hele jaar – ook heel anders en vreemd zijn. Ondanks dat wensen wij jullie toch fijne feestdagen en hopen wij dat 2021 zo snel mogelijk weer “normaal” zal zijn. En als wij met z’n allen dan beseffen hoe waardevol de dingen zijn die wij nu nog moeten missen en dat gevoel vasthouden, dan heeft Covid-19 toch ook nog iets positiefs gehad.

*Samen komen is een begin
Samen blijven is vooruitgang
Samenwerken is succes
Henry Ford*

*Jaap van Amsterdam – Rien van Haperen – Wim van der Krogt – Hans van Kuijen –
Elly de Regt – Piet Wijker*